

Ser atès sense sortir de casa, una realitat amb el servei domiciliari

ANOL RESCLOSA
L'Alexandra comprova l'estat de la seva pacient, amb insuficiència cardíaca.

Més d'un centenar de persones a Banyoles es beneficien del servei

Dues infermeres del Centre d'Atenció Primària garanteixen l'atenció continuada de tots aquells pacients que no poden sortir de casa. Aquest programa s'ocupa també dels malalts més fràgils, que tenen patologies cròniques o difícils de tractar. L'objectiu és evitar que reingressin o que empitjorin.

EL REPORTATGE

Elisabet Don
BANYOLES

Moltes persones pateixen de malalties que els impossibiliten sortir de casa. Malalties respiratòries, cardíques, diabetis, càncer o bé aquelles que esdevenen cròniques a la llarga. Per tal de suplir les seves necessitats i donar suport a les famílies, el CAP (Centre d'Atenció Primària) ofereix el servei d'infermeres a domicili.

L'Alexandra és un exemple d'infermera especialitzada en aquest tipus de servei, una especialització que es recomana molt des de l'AI-FICC (Associació d'infermeria familiar i comunitària) per tal de millorar la qualitat del servei públic. Actualment l'Alexandra treballa al CAP de Banyoles. «Hi ha pacients que necessiten d'un seguiment almenys un cop a la setmana, de normal són pacients que han sortit de l'hospital. Ara el que es fa és que es donen les altes molt més aviat que abans, els donen tractaments a casa i nosaltres som les encarregades de cuidar-los i posar el

tractament a domicili». La Teresa Balsells és un perfil de pacient que disposa del servei d'Atenció domiciliària des de fa tres anys. Pateix d'insuficiència cardíaca, combinada amb diabetis, cosa que li dificulta molt portar un estil de vida independent i autònom. La seva filla Rosa la cuida amb l'ajuda de tota la unitat familiar, la infermera i una cuidadora. Des del mes de novembre no ha reingressat a l'hospital gràcies a les cures que li fan a casa. La Rosa valora molt positivament aquest tipus d'ajuda. «A la clínica perd el món de vista. M'he estalviat molts viatges al Trueta, perquè al final suposa desplaçar-te cap allà, l'espera... i l'àvia mateixa queda molt desorientada després de diversos dies ingressada». La família de la Teresa també és un exemple de com es pot facilitar el dia a dia d'un malalt. Ja fa un temps que van adaptar el domicili al tipus de necessitat i van eliminar totes les barreres arquitectòniques existents per tal de facilitar-ne la cura.

Un altre dels pacients que porta l'Alexandra és l'Eudald Bertí. Fa deu anys que pateix d'un enfisema pulmonar que l'obliga a estar sempre connectat a oxigen i no poder sortir mai de casa. Viu amb la

Alexandra Cascante

INFERMERA ESPECIALITZADA EN ATENCIÓ COMUNITÀRIA

«És molt gratificant veure que has pogut suplir una mancança»

ELISABET DON | BANYOLES

Una de les quatre gironines de la primera generació d'infermeres especialitzades en Atenció Comunitària. Actualment treballa al CAP de Banyoles i es cuida de 74 pacients que necessiten una atenció domiciliària.

■ **Quina és la seva feina com a infermera de domiciliis?**

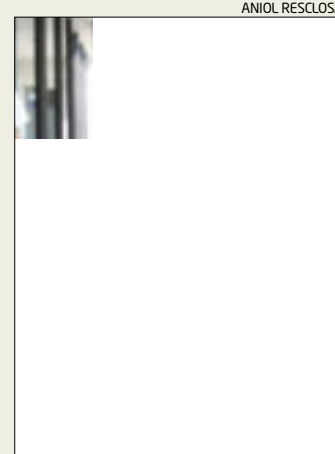
■ Bàsicament és anar a atendre els pacients que ho necessiten a casa seva. A la setmana faig entre 35 i 40 visites. Porto un total de 74 pacients en tot Banyoles.

■ **Què és el que ofereix un servei a domicili que no faci una visita comuna al CAP?**

■ Una atenció molt més personalitzada. I temps. Temps per explicar el què es fa i per què es fa. A vegades crec que precisament el que falla és una manca d'informació de la situació.

■ **Quin és el propòsit principal d'aquest tipus de servei?**

■ Sobretot procurar que el pacient no reingressi. El que vol és que pugui ser a casa i fer el trac-

ANOL RESCLOSA

tament des d'allà si no és totalment imprescindible anar a l'hospital. Una persona que està en el seu ambient es troba millor.

■ **És complicat no emportar-se els pensaments d'una feina tan emocional a casa?**

■ Al final no deixa de ser una feina. S'ha d'intentar separar de la teva vida personal, com en qualsevol altra. Hi ha dies complicats però és molt gratificant. Veure que has pogut suplir una mancança i millorar la qualitat de vida del pacient és bàsic.

Rosa, la seva dona, que ha de cuidar-lo i vigilar que no recaigui. El fet que una infermera el visiti cada una o dues setmanes permet tenir-ne un seguiment constant i prevenir episodis més greus derivats de la malaltia. La Rosa destaca sobretot el contacte directe entre la família del pacient i el servei mèdic, «a vegades no em deixa trucar-li, però jo sabent que ve l'Alexandra de tant en tant, encara que no tinguem una visita concertada, em deixa molt més tranquil·la. Pren molta medicació i saber que no ens hem de desplaçar en cas d'urgència em dona molta seguretat».

Per decidir quins pacients necessiten el servei a domicili i quins no s'estudien un seguit de criteris referents a l'estat de la persona en qüestió. L'edat, el nombre de patologies, la quantitat de fàrmacs que es prenen o bé el grau de dependència poden ser factors determinants a l'hora de prendre la decisió d'incloure la persona a la llista del servei. Com més fràgil és el pacient, més necessitat tindrà d'aquest tipus de consulta. Actualment a Banyoles hi ha més d'un centenar de persones que disposen d'aquest servei. Des de les 8 del matí a les 8 del vespre sempre poden trucar una de les dues infermeres que realitzen domiciliis. En cas d'una emergència fora d'aquest horari també poden trucar al CAP per ser atesos a la seva residència. Segons l'Alexandra «Treballem molt estretament amb els metges i el Servei Social, ja que a vegades la realitat d'algunes famílies ho requereix, per tal de millorar la qualitat de vida del pacient. Intentem que es quedin a casa, i oferim suport perquè puguin tenir la millor assistència possible».